

Sad dobre vzgoje.

Sv. Kaliopij mučenik.

(Praznik 7. aprila) Leto 304.

Plato je hvalil Boga, da ga je vstvaril človeka, rodom Grka v Atenah za časa, da mu je bil Sokrat učitelj.[1]) Toda večjo čast uživamo mi in večjo dolžnost, hvaliti Boga, ker smo rojeni v katoliški cerkvi in imamo učitelja Jezusa Kristusa. Marsikdo se ne zaveda velike časti, toda v prvih časih kristjanstva so se zavedali celo otroci in pokazali trinogom, kako spoštujejo svojo vero. To opazimo pri mladem mučeniku sv. Kaliopiju.

Bil je rojen za časa Dioklecijana od plemenitih starišev v mestu Pergi. Oče mu je umrl, predno se je on porodil, zato je mati Teoklija pomnožila skrb za krščansko vzgojo ljubega sina. Vzgojevala ga je po nauku Jezusa Kristusa.

Kmalu pa je zvedel sodnik, da je Kaliopij kristjan. Da bi ga mati rešila pred krutim sodnikom, mu je dala denar ter mu svetovala, naj beži v Pompejopoli v Cilicijo.

---

[1]) Quod homo, quod Atheniensis, quod tempore Socratis, a quo institui possit natus sit.

Tu so imeli ravno velike pojedine na čast bogovom. Povabili so tudi Kaliopija.

— Sem kristjan, je Kaliopij srčno odgovoril. — Moja usta časté Jezusa Kristusa, in ni mi dovoljeno onečistiti ust z nečistimi darovi vaših bogov.

Te besede je rekel Maksimu, ki ga je razsrjen poklical predse in ga vprašal po njegovem imenu.

— Sem kristjan in mi je ime Kaliopij.

— Cel svet obhaja praznik bogov in ti misliš nadaljevati v zmoti?

— Nisem v zmoti jaz, pač pa ste vi, ki zapustite živega Boga, stvarnika nebes in zemlje, ter častite les in kamenje, delo človeških rok.

— Mladost ne dopušča, da bi te takoj kaznoval. Povej: odkod si,

— Iz Perge, sin plemenitih starišev. Najbolj me pa povzdiga ime kristjana.

— Če se udaš, ti dam za nevesto jedino hčer.

— Jaz sem združen z Jezusom Kristusom. Njemu sem daroval svoje srce in želim, da je prejme neomadeževano. Zato stori, kar hočeš; jaz sem kristjan.

— Nesrečni mladenič! Ali misliš, da me bodeš s temi besedami prisilil, da ti takoj vzamem življenje. Ne tega ne bom storil. Počasi bom rezal tvoje telo in je potem izročil ognju.

Ukazal ga je bičati.

Zaničljivi nasmeh je vladal na obrazu krutemu Maksimu, ko je zrl udarce neusmiljenih rabeljev, ko so bičali Kaliopija, privezanega k stebru. Pogled na kri, ki se je udirala izpod težkih udarcev, je hladila sodniku srce, razjarjeno in bolj kruto od leva, iz ust nedolžnega Kaliopija pa je prihajal bolesten klic: „Hvala, o Jezus, hvala za trpljenje“, ter se vpletal v venec nesmrtne slave.

S hinavskim usmiljenjem je Maksim ukazal, naj nehajo bičati.

— Bodi vendar pameten! Ali ne vidiš, kako te bičajo. Daruj bogovom in zopet se boš vrnil v domovino in užival bogastvo.

Toda mladenič je ostal neizprosljiv.

— Čutim sladkost, je rekel, čutim mir, katerega je obljubil Jezus Kristus. Tvojih udarcev ne čutim. Daleč sem od domovine, toda Bog je povsod. Tudi tu imam svojo mater, cerkev Jezusa Kristusa. Moja domovina je nebo.

In Maksim: — Bijte ga in mu povejte, naj odgovarja na moja vprašanja.

— O zaslepljenec, bolj grozovit od divjih živali. Jaz ti govorim resnico, a ti zapiraš ušesa, da je ne slisiš, je odgovoril Kaliopij in še bolj razsrdil sodnika.

Ni več zadostovalo neusmiljeno bičanje; ukazal je pripraviti natezalnico z ostrimi žreblji in nanj nategniti razbičanega Kaliopija, pod natezalnico pa zakuriti ogenj.

Mladenič je občutil grozne muke. — Pomagaj, o Jezus, je zdihoval; pokaži, da ni osramočen, kdor v tebe zaupa.

Pri tej molitvi je nevidni angelj ugasnil ogenj in rablji so se zastonj trudili, da bi sukali vreteno.

Okrvavelega in tako razmesarjenega, da so se videle kosti, je Maksim postavil pred ljudstvo. Pričakoval je pohvale, a ljudstvo je vpilo: „O kruti sodnik, krvoločni Maksim!“

Hoteč olepšati svojo krutost, se je s hinavskim usmiljenjem obrnil k mladeniču in ga vprašal: — Ali ti nisem rekel, da si nakopuješ grozno trpljenje? Približaj se in daruj!

Mladenič se ni upognil. — Zaupam v Jezusa Kristusa, je glasno zaklical: Moje telo je v tvoji oblasti; razmesari je kakor hočeš, svojo krutost boš plačal pred najvišjim Sodnikom, ki bo ravnal s teboj, kakor ti z menoj. In Maksim: — Vrzite ga v spodnjo temnico. Nikdo naj ga ne obišče, nikdo ne tolaži!

*

Nekaj dni potem so se odprla vrata. V temnico stopi priletna žena. — Kaliopij, Kaliopij, kje si? je zaklicala in stopila v temno ječo. Bila je Teoklija, Kaliopija mati, ki je podkupila vratarja, da ji je pustil skrivaj vstopiti.

Z ljubeznijo, ki veže mater in sina, sta se objela ter na tihem jokala — bolj veselja, kakor pa žalosti.

Mati mu je obvezala rane, ga tolažila in še bolj osrčila, potem pa odšla.

„Na svidenje v nebesih!“ je bil zadnji pozdrav, predno so se zaprla težka vrata.

*

Takoj drugi dan je sodnik zaukazal, naj mu pripeljejo Kaliopija:

— Povej mi, ali si pripravljen ubogati in darovati bogovom? Ali hočeš umreti, kakor je umrl tvoj Učitelj?

Kaliopij je zavrnil: — Večkrat si slišal, da sem kristjan, da kristjan hočem umreti in potem živeti z Jezusom Kristusom. Da, želim umreti, kakor je umrl moj Učenik.

Sodnik je spoznal, da ga ne bo mogel prepričati, in je ukazal, naj bode križan.

Ko je mati slišala obsodbo sinovo, je prosila rabelje, da so ga križali z glavo navzdol, da je z večjim trpljenjem zaslužil večje plačilo.

Pripovedujejo, da je bil Kaliopij križan veliki četrtek in da so pri njegovi smrti slišali besede: „Pridi, Kaliopij, pridi k Jezusu, pridi k angelom, pridi.“

Ko je sin umrl na križu, se je približala mati in se oklenila mrtvega sina. Pri tem je pa tudi ona zdihnila dušo, najbrže veselja, ker je videla sina mučenika. Kristjani so vzeli trupli ter ju z vso častjo pokopali.

Kaliopij naj nas uči, kako moramo spoštovati krščansko čast. „Nikdo ni višji“, pravi Tertulijan, „kakor kristjan“.[1]) Nobeno ime ni bolj častno od tega imena.

Življenje don Boska.

XVI.

Don Bosko govornik.

Don Boskovo srce je plamtelo božje ljubezni. Plamen ljubezni, ki mu je vžigal srce, je ogreval njegova dela in njegovo besedo. Kamorkoli je prišel, povsod se je trudil, da bi zanetil iskro ljubezni; hrepenel je, da bi vsi častili in ljubili Boga.

Kdor resnično ljubi, ta išče besede, s katerimi bi bolj živo pokazal ljubezen in jo čedalje bolj razširil. Tako je Don Bosko pridno prebiral svete knjige in iskal besede, s katerimi bi lažje ganil srca.

Don Bosko je vedel, da največ sadu obrodijo govori, na katere se je govornik dobro pripravil, zato je v začetku govore pisal in se jih pridno učil. Leta 1848. je imel spisanih nad sto novih cerkvenih govorov. Pozneje mu preobilo delo tega ni več dopuščalo.

Njegova beseda je ganila srca. Nele tisti, ki so prišli v cerkev, da bi slišali božjo besedo, marveč celo tisti, ki so prišli iz drugih namenov, so prišedši iz cerkve, vsikdar ponavljali: »Prav dobro je povedal«.

Glas o lepoti don Boskovih govorov se je tako razširil, da so ga povsod vabili. In kjerkoli je ljudstvo zvedelo, da pridiguje don Bosko, je do zadnjega kotička napolnilo cerkev.

Don Bosko je bil prepričan, da bo njegova beseda le tedaj obrodila pravih sadov, kadar jo bo spremljal blagoslov božji, zato se je tudi on, kakor nekoč božji Zveličar, pripravljal na govore z gorečo molitvijo. Bog je blagoslovil njegovo besedo, da je vsikdar obrodila bogatih sadov.

V prostem času ni hodil na sprehod; obiskal je svetno oblast in bolnike. Kamorkoli je prišel, povsod so ga z veseljem sprejeli. Don Bosko jih je uljudno pozdravil, se ljubeznjivo ž njimi pomenkoval in se jim jako priljubil. Predno se je poslovil, jih je povabil k pridigam. Vsi so obljubili in spolnili obljubo. Celo otroci, ki se tako radi utrudijo, so komaj čakali, da se je don Bosko pokazal na leco. Kjerkoli so le mogli, so se zbrali krog njega, zato se ni čuditi, da so jokali, kadar so videli, da don Bosko odhaja.

[1]) Tert. Libr. de praescript. Haeret.

Kadar se je šlo za čast božjo, se don Bosko ni nikdar utrudil. Nekoč je pridigoval v Ivreji duhovne vaje. Vsak dan je imel po štiri govore. Istočasno so ga povabili v semenišče, da je ondi imel vsak dan po dva govora. Medtem je zbolel govornik, ki je pridigoval duhovne vaje v deškem zavodu. Prosili so don Boska, da bi nadomestil govornika, in don Bosko je sprejel. Tako je imel vsak dan po osem govorov, ostali čas je pa uporabil v spovednici.

Don Boskova beseda je bila sladka. L. 1852., na praznik Marijinega vnebovzetja, je šel v Strambino. Ko je ljudstvo v bližnjih vaseh zvedelo, da bo pridigoval don Bosko, je iz vseh strani prihitelo v mesto. Zbralo se je toliko ljudstva, da večina ni moglo priti v cerkev. Ljudstvo pred cerkvijo je mrmralo in tiščalo v cerkev. Ko se don Bosko prikazal na leco, nastal je velik nemir. Šele tedaj, ko jim je don Bosko obljubil, da bo pridigoval zunaj, se je ljudstvo umirilo.

Hitro so postavili na trgu oder. Solnčni žarki so hudo pripekali, a ljudstvo je stalo mirno in pazljivo poslušalo sladkega govornika. Pridiga je trpela celo uro.

Mnogo ljudij je prišlo prepozno. Ti so izrazili željo, da bi don Bosko drugi dan govoril v cerkvi sv. Roka zunaj mesta. Don Bosko je z veseljem obljubil. Drugi dan se je več tisoč ljudi zbralo na travniku pred cerkvico. Don Bosko je moral govoriti na travniku.

Komaj je don Bosko začel govoriti, so črni oblaki zakrili nebo, in začelo je bliskati in grozno grmeti. Kmalu se je vlila velika ploha. Poslušavci so čakali, kaj bo storil don Bosko, toda videč, da se ne gane, so tudi oni ostali mirni. Ploha je kmalu nehala in vsi so hvalili Boga, da je poslal dež, ki je bil jako potreben.

Nekoč so prosili don Boska, da bi pridigal v vasi Villafalletto. Ko je ljudstvo zvedelo, da pride don Bosko, je prihitelo v tolikem številu, da jih je komaj deseti del mogel v cerkev. Ljudstvo zunaj cerkve je mrmralo.

»Na trg, na trg«, so nekateri glasno vpili.

»Na trg ne, je prevroče«, so ponavljali drugi. »Idimo na travnik.«

Rečeno, storjeno. Na travniku pod košatim drevjem, ki je odbijalo vroče solnčne žarke, so postavili visok oder. Več tisoč ljudi se je zbralo na travniku. Don Bosko je začel govoriti, toda veter je med šumenjem dreves zadušil glas. Don Bosko je vpil, kar je le mogel, toda oddaljeni ga niso umeli.

»Tu se ne sliši«, reče don Bosko, »idimo na trg, tam bo bolje.«

»Na trg, na trg«, so vpili oddaljeni, medtem ko so bližnji nasprotovali in prosili don Boska, naj nadaljuje.

Bil je prizor, katerega natančno opisati bi bilo pretežko. Nekateri so vpili d a, drugi n e, ti so čakali, kaj bo storil govornik, drugi so se približali in ga prosili, naj stopi iz odra. Don Bosko je ubogal.

Ko je stopil iz lece, so si bolj močni naložili oder in ga slovesno nesli na trg. Vsakdo se je trudil, da bi prišel prvi na trg, da bi dobil prostor

bližje odru. Množica je obkolila oder tako, da je govornik le s težavo prišel do njega.

Tu se je nudil nov prizor. Med tem, ko so prenašali oder, so razbili visoke stopnjice. Kaj storiti? Don Bosko ne more na oder.

Nastala je težka uganka, toda uganko so kmalu rešili. Nekdo je nastavil roki, drugi je upognil hrbet, nekateri so ga podpirali in mu pomagali — in tako je prišel don Bosko srečno na oder.

Vse je postalo tiho, kakor bi ne bilo žive duše. Le glas don Boskov se je razlegal daleč po trgu.

Bilo je 26. julija. Solnce je grozno pripekalo, a ljudstvo je potrpežljivo prenašalo pekoče žarke in si s sladkimi besedami napajalo dušo.

S kakšnim zanimanjem je poslušalo ljudstvo don Boska, razvidimo iz njegovega govora v vasi Lagnano blizu Savigliana. Ljudstvo v cerkvi je pričakovalo govornika. Ura je odbila, a don Boska ni bilo. Že se je pripravljal župnik, da stopi na leco, kar vstopi don Bosko. Utrujen in tešč ni imel časa, da bi počil in se okrepčal. Šel je na leco.

Ko je že celo uro govoril o sv. Kandidu, je opazil, da je odmenjeni čas potekel. Skončal je šele prvi del. Da bi nadaljeval, se je bal, da se ljudstvo utrudi. »Vas ne maram nadalje truditi, najbolje storim, da drugi del izpustim«, je rekel in prosil, naj mu oprostijo. Toda ljudstvo mu ni hotelo oprostiti; enoglasno je zaklicalo, naj nadaljuje. Don Bosko je premišljal, kaj bi storil. Šele tedaj, ko je župnik Jožef Eaudi slovesno zaklical: »Glas ljudstva, glas božji«, j enadaljeval in govoril še eno uro, ne da bi se kdo pokazal utrujenega.

Don Boskovi govori so vsikdar pustili najslajši utis. Bog je blagoslovil njegovo besedo, ker je govoril v čast božjo, v zveličanje duš.

Nekaj črtic o salezijanskih misijonih.

Salezijanski misijonarji v Quitu.

XIV.

Pozno v noč so prišli jetniki do borne koče gospoda Lina. Ta jih je ljubeznivo sprejel in jim dobro postregel.

Jetniki so se veselili in hvalili božjo Previdnost, ki nikdar ni nehala zanje skrbeti. Pri tem jih je pa vznemirjala misel na gospoda predstojnika, ki je zaostal v gozdu.

Gospod Lino je z veseljem odstopil svojo sobo. Videč, da so jetniki premočeni od dežja, jim je postregel s svojo obleko.

Vsi so se preoblekli. Duhovsko obleko so premenili z revno kmetsko. Eden drugemu so se smejali.

V tej novi obleki so sklenili, vrniti se nazaj. „Kdove, kaj se je prigodilo predstojniku? Morda je obnemogel, ali se celo zgubil"; tako so govorili in se skupno z Linom podali na pot.

Po dolgem potovanju, ki jih je bolj utrúdilo, kakor potovanje celega dne, so ga slednjič vendar našli. Počasi je korakal in videlo se je, da se počuti slabo.

Vsakdo si lahko misli, koliko veselje je zavladalo med dobrimi misijonarji, ko so zagledali ljubega predstojnika. Veseli so ga obkrožili in mu pripovedovali, kaj se jim je vse prigodilo med potjo.

— Proti koncu potovanja, — je med drugim pripovedoval Reyneri, — med tem ko smo hiteli, da bi dosegli nameravani cilj, se mi je strgal črevelj tako, da sem ostal z boso nogo. Nisem vedel, kaj bi storil. Vsak čas sem moral vleči iz noge trnje, ki se mi je vsajalo globoko v meso. Toda Previdnost božja je kmalu prišla. Ob potu sem opazil črevelj, katerega je bržkone zgubil ali zavrgel kak popotnik. Kakor nalašč: črevelj sem pomeril in zdelo se je, da je bil meni pomerjen. In zdaj ga poglejte tukaj! — In je pokazal črevelj ter vse druge prisilil k smehu. Ta črevelj so imenovali „črevelj Previdnosti".

— In vi, gospod predstojnik, kako se počutite?

— Kadar živimo združeni z Bogom, se gotovo dobro počutimo. Vendar, če bi ne bilo Modesta, kdove . . .

— Nikar me ne osramotite, odgovori Modest, — sicer je navarnost, da postanem ošaben. Pustimo to in zahvalimo Boga, da smo našli gospoda Lina.

— Gospoda Lina, gospoda Lina! Kolikrat bom še moral slišati to besedo? Jaz sem ubog kmet, nevreden tako visokih gostov. Moja hiša je majhna, a rad jo odstopim, ker vem, da postrežem služabnikom božjim...

Polnoč je pozdravljala trudne popotnike, ko so stopili v Linovo kočo. Kako dobro so se počutili v borni koči. Bolj sladko kot knez na mehki postelji, so utrujeni popotniki nocoj počivali na mehki slami.

Prehitro je zasvetila jutranja zarja ter jih zbudila iz sladkega sna. Morali so vstati in se vnovič pripraviti na pot. Ob sedmih so bili že vsi pripravljeni.

Potovanje so morali nadaljevati po vodi. To jim je ugajalo. Vsi veseli so se vsedli na ladjo.

Toda veselje jim je grenila ločitev ljubeznivega Endore, ki jih je spremljal v težavnem potu. Tudi Endoro je bolelo srce in skoraj se ni upal več pokazati. Poklicali so ga enkrat, dvakrat in šele potem je prišel, toda bralo se mu je iz obličja, kako mu je ločitev težka.

— Hvala vam, Endora, hvala vam za veliko ljubezen.

— Nikar tako! To me žali . . .

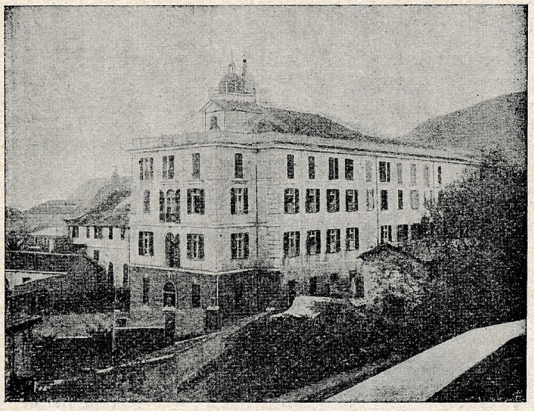
— Želimo, da sprejmete tole malenkost kot spomin na one, katere je rešila vaša ljubezen, je rekel predstojnik in mu ponudil mali zavitek.

Endora je pogledal, kakor bi se hotel braniti in potem je resno odgovoril: „Spominek, ne pa plačilo."

Predstojnik mu je obljubil, da bo zanj molil. Endora je bil ginjen in je ginjenja jokal

— Na svidenje! je še enkrat pozdravil predstojnik, in enoglasno so zadoneli glasovi tovarišev: „Z Bogom, Endora, . . . hvala lepa . . . Bog vam plačaj!“

Tudi vojaki, ki so raztreseni sedeli na mali ladji, so ga hvaležno pozdravljali, medtem ko je Endora stal tiho na obali in ginjen zrl ladijo, ki se je ločila od obrežja in se hitro oddaljevala. Tudi Lino je občudoval ginljivi prizor ter, mahaje s klobukom, pozdravljal odhajajoče goste Ko je bila ladja že daleč, je predstojnik videč Endoro, ki je nepremično stal na obali, vzdignil roko in ga blagoslovil. On se je prekrižal, potem pokleknil, kakor bi molil, in ondi klečal, . . . kako dolgo, ni znano, ker ladija se je oddaljila in ga skrila očem hvaležnih jetnikov.

Salezijanski zavod v Alassio
(z javno nižjo in višjo gimnazijo).

Medtem ko so jetniki mirno potovali na mali ladiji, so z veseljem občudovali naravno lepoto, s katero je Bog obdaril puščobni obali. Tu je bila voda mirna kot olje, tam se je zopet razširila in ponižala tako, da je ladija večkrat zadela ob debelo skladovje, ki se je skrivalo pod plitvim površjem. Večkrat sta morala črna krmarja skočiti v vodo in siloma porivati ladijo dalje.

Obala je bila puščobna. Le tuintam so stale koče ubogih zamorcev, ki so radovedno prihiteli iz hiš. Videč duhovnike, so prinesli sadje in prosili, da bi je blagoslovili. Zamorci so pokleknili ob reki in se prekrižali, potem so vstali in se glasno zahvalili. Kako ganljivi prizori!

Solnce je grozno pripekalo. Zamorca sta opominjala popotnike, naj se varujejo pred solnčnimi žarki. Vsi so pokrili široke slamnike; vsakdo se je varoval, da solnčni žarki niso prodrli naravnost do živega. Kljub temu je marsikdo dobil velike opekline.

Proti večeru so se približali Conceptionu. Lepa poslopja so že od daleč naznanjala, da ondi prebivajo omikana bitja.

— To je domovina generala Franka, ki se je pred kratkim poročil z mojo hčerko, je rekel načelnik. — Tu bo treba izstopiti.

— Prav radi, gospod načelnik.

— Toda, mi je žal, . . . oprostite, . . . dolžnost . . . Saj veste . . .

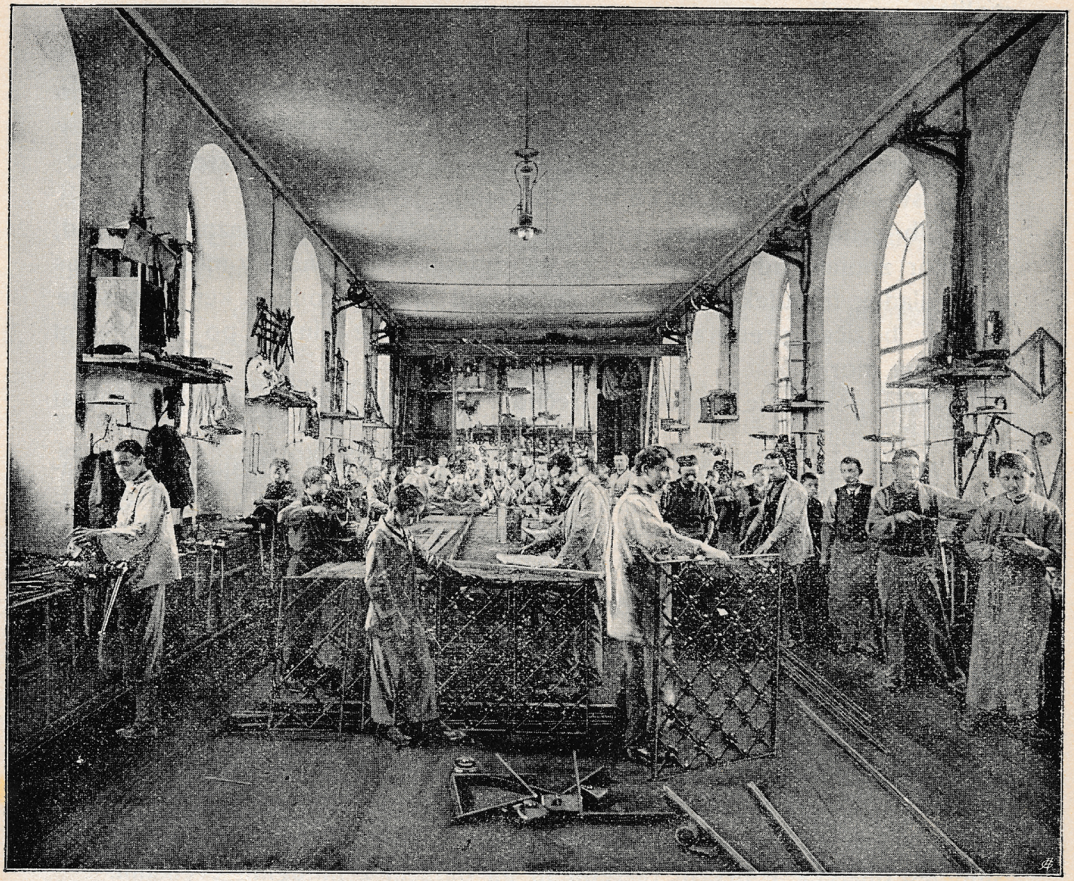
— Govorite, gospod načelnik, povejte!

— Ker tu biva generalov zet, zato je treba, da z vami ravnam, kakor z jetniki, da vas peljem sredi vojakov.

— Dobro; bomo šli sredi vojakov.

— Jaz vam obljubim, da se bom pohvalno izrazil o vašem obnašanju. Bilo je res čudovito. Jaz se vam moram čuditi.

— In mi se moramo čuditi vaši uljudnosti. Kadar bomo prosti, se vas bomo hvaležni spominjali in bomo za vas molili . . .

Delavnica kovačev v sal. zavodu v Turinu.

Tako govoreč so se približali obali. Vsi so izstopili. V vasi ni nikdo vedel o njihovem prihodu, zato jih skoraj nikdo ni opazil. Da bi bil utis milejši, je zraven njih stopal načelnik in se ljubeznivo ž njimi menil.

Vojaki so jih peljali v leseno poslopje. Tu so jih zaprli v drugem nadstopju. Pred vrata so postavili stražo.

Načelnik pa je šel v palačo Julija Garcíe. (Dalje.)

Aden, 30. dec. 1905.

Radi nasprotnega vetra smo šele danes po noči okoli pol dveh prišli v Aden. Radi velikega vpitja, ropota in vročine ni moči spati. Grem na krov in tu dobim pismo od škofa iz Meliapora, ki nam pošilja svoj blagoslov ter nam kliče: „Dobro došli . . .“ On upa, da bomo prišli do 9. januarja k tristoletnici, odkar je bila ustanovljena njegova škofija. Gotovo bomo tudi prišli, ker nam radi mirnega morja in srečne vožnje ne bo treba dosti počivati v pristanišču Bombay.

Bombay, 6. jan. 1906.

Včeraj ob dveh smo prišli v Bombay. Kakor od Genove do Adena, tako je bila tudi od Adena do Bombaya vožnja srečna in morje mirno. Razun malih izjem smo se vedno počutili dobro. Hvala Bogu! Molitev umiri celo divje vetrove.

V pristanišču nas je pričakoval kaplan Damao. Poslal ga je škof iz Bombaya.

Škof je odsoten. Šel je v Meliapor k tristoletnici, ki se obhaja 9. januarja. Tudi mi bomo že trakrat v Meliaporu.

Uljudni duhovnik je pripeljal osebo, da je vzela našo prtljago in jo prenesla na postajo, ki pelje v Madras.

Tu smo po kratkem obedu obiskali nadškofa, ki nas pa radi bolezni ni mogel sprejeti. Izročili smo mu Vaše pismo. Vodnik nas je peljal obiskat krasen zavod očetov jezuitov, ki imajo okoli 1400 gojencev. Drugodi imajo ti očetje vseučilišče in obrtne šole, katere bomo obiskali danes . . .

Mesto Bombay je veličastno. Šteje nad 800 tisoč prebivalcev. Tu vidimo palače, katerim jednakih nismo opazili v evropskih mestih.

Tu vidiš ljudi vsake vrste. Tu srečaš gospe, oblečene po najnovejšem pariškem kroju, sredi njih pa uboge indijance, raztrgane in umazane.

Ulice so jako živahne. Voz s konji opaziš malo, večidel so vprežene krave, katerih vidiš vse polno na ulicah. Veliko je tudi električnih voz. V prodajalnah najdeš vse, kar si le hočeš . . .

Skončam, hvaleč Boga, da nas je srečno pripeljal v te daljnje pokrajine, in proseč ga, da nas varuje tudi v prihodnje.

San Thomé de Meliapor, 8. jan. 1906.

Hvala Bogu! Danes zjutraj ob pol sedmih smo dospeli v Meliapor. Tudi pot po suhem je bila srečna, kakor po morju.

Vse mesto je okrašeno in to radi tristoletnice, o kateri sem že omenil. Povsod vihrajo zastave. Okrog stolnice in škofije je polno slavolokov. Za to slavnost je prišlo v Meliapor mnogo škofov. Dozdaj jih je 15, in jih še pričakujejo.

Na kolodvoru sta nas čakala dva duhovnika. Poslal ju je škof. Peljala sta nas v hišo, kjer bomo te dni prebivali. Po praznikih bomo šli v Tanjore, kraj, oddaljen 12 ur z vlakom.

Ko smo odmaševali, je prišel škofov tajnik, da nas popelje k škofu. Prevzvišeni nas je prijazno sprejel ter nas predstavil navzočim škofom. Vsi so govorili francoski. Videl sem škofa iz Vizagapatam, ki je bil v Turinu, škofa iz Hynderobada in druge, ki so bili v Turinu in poznajo don Boska.

Prevzvišeni nas je povabil na obed in nas je hotel imeti pri sebi. Pri obedu je meliaporski škof naredil napitnico: „Pozdravim“, je rekel, „pozdravim salezijansko družbo v osebi č. g. Tomatisa in izrazim željo, da bi salezijanci tudi v Indiji storili toliko dobrega, kakor storijo po drugih deželah.“

Po obedu sem se mudil z nekaterimi škofi. Vsi želijo imeti salezijance v svojih škofijah. Vi pa, ljubljeni oče, molite za nas, da bomo mogli storiti, kar od nas pričakujejo!

Prazniki bodo nadaljevali še osem dni. Včeraj je bilo pri škofu na na obedu 1000 ubožcev, danes jih je okoli 1000 dobilo obleko. Jutri bo največja slovesnost.

Danes smo bili pri slovesnem cerkvenem opravilu. Obširna cerkev je bila polna pobožnih vernikov.

Na ulicah nas vsi pozdravljajo. Nam se zdé sanje, in vendar je resnica . . .

Ko pridemo v Tanjore, bomo zopet pisali.

Tanjore (South-India), 15. jan. 1906.

Slednjič smo prišli v Tanjore, v kraj, kamor smo odločeni. Hvala Bogu!

O pogostem in vsakdanjem sv. obhajilu.

Znano je, kako je don Bosko priporočal pogosto in vsakdanje sv. obhajilo. Z vsemi močmi je pobijal pogubonosni janzenizem, ki je z znamenjem gorečnosti zahteval za sveto obhajilo toliko pripravo, da večkrat presega človeške zmožnosti, in je vzel ta zakrament za temelj vzgajanja. S pomočjo tega prevzvišenega zakramenta je dosegel pri vzgoji tolikih sadov, da je njegovo ime zaslovelo po celi zemlji.

Kakor oče don Bosko, tako vzgojujejo njegovi sinovi. Pogosto sveto obhajilo jim je najboljši pripomoček pri vzgajanju.

Mnogim ravnanje slavnega vzgojitelja don Boska ni nikakor ugajalo. Obsojali so ga, da s pogostim sv. obhajilom v srcih gojencev zamori spoštovanje do presv. Rešnjega Telesa. Toda don Bosko se ni prestrašil. Dokazal je, kako napačno je njihovo mnenje, in obilo učenih in svetih duhovnikov se je združilo z don Boskom.

Boj radi pogostega sv. obhajila se je v zadnjem času jako poostril, tako, da so ti prepiri begali spovednike in vernike ter jih ovirali v gorečnosti. Da bi ta boj ponehal, so se najuglednejši dušni pastirji obrnili do sv. Očeta in ga prosili, naj on s svojo vrhovno avktoriteto razjasni, kaj je potrebno za pogosto iu vsakdanje sv. obhajilo.

Sv. Oče pripozna, da je pogosto sv. obhajilo najboljši pripomoček zoper vsakdanje dušne bolezni, zato želi, da bi se verniki pogosto, če mogoče tudi vsak dan, približali Go

spodovi mizi. Vprašanje glede pogostega in vsakdanjega sv. obhajila je izročil kongregaciji sv. zbora, da je pretehta in odloži.

Kongregacija se je zbrala dné 16. decembra 1905. k posvetovanju. Pretehtala je resno in vestno vse razloge za in proti pogostemu sv. obhajilu in naposled določila, kar je že učil naš blagi ustanovnik don Bosko.

Vrhovni predstojnik salezijanske družbe don Mihael Rua v zadnji številki lista „Bollettino salesiano“ naroča, naj salezijanci razjasnijo odlok sotrudnikom in sotrudnicam in naj jih po zgledu ustanovnika don Boska navdušujejo za pogosto sv. obhajilo. Ker nam primanjkuje prostora, ne bomo natisnili celega odloka, marveč le one točke, ki nam povedó, kaj je potrebno za pogosto in vsakdanje sv. obhajilo:

1. Pogosto in vsakdanje sveto obhajilo, ki je naš Gospod Jezus Kristus in katoliška Cerkev tako srčno želita, naj bo vsem kristjanom kateregakoli stanu ali poklica, na voljo; nikomur naj se ne odreka, kdor je v posvečujoči milosti božji ter je želi prejeti s pravim namenom in pobožnim srcem.

2. Pravi namen pa je tedaj, če kdo želi prejeti sv. obhajilo ne iz navade, ničemurnosti ali človeških ozirov, temveč ker Bog tako hoče, da bi se vedno tesneje združil ž njim v ljubezni ter z božjim lekom pomogel svojim slabostim in pomanjkljivostim.

3. Četudi je kar najbolj želeti, da bi bili vsi, ki pogosto ali celo vsak dan prejemajo, sv. obhajilo, brez malih grehov, vsaj brez popolnoma radovoljnih, ter brez nagnenja do njih, vendar zadoščuje, da so vsaj brez smrtnega greha in imajo trden sklep, nikoli več ne grešiti; ako imajo tak trden in resničen sklep, ni mogoče, da se ne bi, če vsak dan prejemajo sveto obhajilo, počasi bolj in bolj oprostili tudi malih grehov in nagnenj.

4. Ker pa zakramenti nove zaveze sicer vsakikrat podelé milost, kadar jim sami ne delamo ovire, a vendar vedno tem večjo, čim bolj smo pripravljeni, zato se je treba za sv. obhajilo skrbno pripraviti in po svetem obhajilu zahvaliti, primerno močem, stanu in poklicu.

5. Da pa bodo prejemali verniki pogostno in vsakdanje sv. obhajilo z večjo razsodnostjo in večjim zasluženjem, je treba spovednikovega sveta. Vendar naj spovedniki pogostnega ali vsakdanjega obhajila nikomur ne branijo, kdor je v milosti božji in pristopa k sv. obhajilu s pravim namenom.

6. Ker je gotovo, da nas pogostno ali vsakdanje prejemanje svetega obhajila vedno srčneje združuje s Kristusom, da vedno bolj poživlja duhovno življenje, daje dušam več in več čednosti in vedno bolj zagotavlja jamstvo večnega blaženstva, zato naj župniki, spovedniki in pridigarji po priznanih navodilih rimskega katekizma (II. del 60. pogl.) z veliko vnemo opominjajo in navajajo krščansko ljudstvo na to tako pobožno in zveličavno navado.

7. Zlasti naj se pospešuje pogostno in vsakdanje sv. obhajilo po redovnih zavodih; vendar pa zanje ostane v veljavi odlok „Quemadmodum“ (S. Congr. Episc. et Regul. z dné 17. decembra 1890). Pospešuje naj se prav tako kar najbolj po semeniščih, ki se v njih pripravljajo gojenci za duhovniško službo; prav tako pa tudi po drugih krščanskih vzgojevališčih.

8. Za zavode s slovesnimi ali prostimi obljubami, ki imajo v pravilih ali konstitucijah ali tudi le v koledarjih zaznamovane gotove dni za sv. obhajilo, ni smatrati to k o t z a p o v e d, ampak le k o t n e k o p r a v i l o: predpisano število sv. obhajil naj je najmanj kar se zahteva od pobožnega redovnika. Zato naj jim bo vedno dovoljeno pogostno ali vsakdanje sv. obhajilo, kakor smo zgoraj določili. Da bodo pa vsi po redovih natanko poznali ta določila, zato naj poskrbé predniki vseh redovnih hiš, da se bo ta odlok vsako leto v osmini sv. Rešnjega Telesa komuniteti v domačem jeziku prebral.

9. Vsi katoliški pisatelji naj se pa poslej vzdržé vsakega prepira o razpoloženju, ki je potrebno za pogostno in vsakdanje sv. obhajilo.

Podpisani tajnik sv. kongregacije je dne 17. decembra 1905. vse to osebno sporočil sv. Očetu, in sv. Oče je odobril in potrdil ta odlok kardinalov ter je ukazal, naj se razglasi. Kar bi mu utegnilo nasprotovati, naj je razveljavljeno. Tudi je naročil sv. Oče, naj se pošlje

ta odlok vsem škofom in redovnim prelatom, da ga priobčijo svojim semeniščem, župnikom, redovnim zavodom in duhovnikom. Ko bodo pa poročali sv. stolici o svojih škofijah ali zavodih, tedaj naj tudi poročajo, kako se ta odlok izvršuje.

V Rimu, dné 20. decembra 1905.

† ***Vincenc,*** *kard. škof palestrinski.*
prefekt.

C. De Lai,
tajnik.

Življenje Savia Domenika,

gojenca salezijanske družbe v Turinu,

(Po laškem spisal don Bosko, ustanovnik salezijanske družbe.)

Prvo sv. obhajilo.

Domenik je znal vse, kar je bilo treba znati za prvo sv. obhajilo. Mali katekizem je znal ves na pamet. Imel je popolnoma jasno znanje o najsvetejšem Zakramentu in zelo je hrepenel pristopiti k mizi Gospodovi, toda zadrževala ga je mladost. Bil je star komaj sedem let, vrhu tega pa še tako majhen, da je človek mislil, da niti toliko ni star. Duhovni pastir sam si ga ni upal spustiti, zato je prašal za svet druge duhovne. Prepričani, kako dobro je Domenik v vseh stvareh poučen in videč, kako hrepeni po angelskem kruhu, niso dolgo premišljevali: — enoglasno so svetovali, naj Domenik pristopi k mizi Gospodovi.

Kdo more popisati veselje našega Domenika, ko je zvedel veselo novico? Takoj je tekel domov in veselega srca naznanil materi. Zdaj je molil, zdaj bral svete knjige in dolgo časa je premolil v cerkvi. Zdelo se je, kakor bi njegova čista duša združena z angeli prebivala v nebesih.

Dan pred svetim obhajilom je šel k materi in ji rekel: »Mama, jutri grem k sv. obhajilu; odpustite mi, če sem vas kedaj razžalil. V prihodnje bom bolj priden. V šoli bom pazljiv in ubogljiv; pridno se bom učil in vse, kar mi boste ukazali, bom z največjim veseljem storil.« To izgovorivši, se mu je milo storilo, in pričel je jokati. Tudi mati, kateri je vsak čas delal veselje, je bila vsled teh besedi jako ginjena. Komaj je zakrivala solze.

»Bodi miren, ljubi Domenik,« ga je tolažila mati, »vse je odpuščeno. Prosi Boga, da te vedno tako dobrega in nedolžnega ohrani, prosi ga tudi zame in za očeta!«

Na dan prvega sv. obhajila je Domenik zgodaj vstal, se oblekel v najlepšo obleko in šel v cerkev, toda vrata je še našel zaprta. Kakor ponavadi je pokleknil na prag ter molil toliko časa, da so prišli še drugi mladeniči, da je cerkovnik odprl vrata. Med spovedovanjem, pripravljanjem in zahvalo za sv. obhajilo je preteklo pet ur.Domenik je prišel prvi v cerkev in odšel zadnji. Občutil je toliko sladkost, da ni vedel, ali je v nebesih ali na zemlji.

Dan prvega sv. obhajila je bil za Domenika najimenitnejši v življenju. Imenovati ga smemo začetek, ali bolje rečeno nadaljevanje takega življenja, katero smemo postaviti za zgled vsakemu kristjanu. Še mnogo let pozneje, ko je slišal govoriti o prvem sv. obhajilu, mu je vidno veselje zasijalo iz obličja. »Oh!« je čestokrat vzkliknil, »to je bil zame najlepši dan, to je bil velik dan.« Zapisal si je nekaj sklepov, katere je hranil v svojem molitveniku in jih večkrat prečital. Imel sem jih v rokah (pravi pisatelj) in jih tukaj priobčim, kakor so izvirno zapisani. Glasijo se takole: »Sklepi, katere sem naredil jaz Savio Domenik leta 1849., ko sem bil prvič pri sv. obhajilu s sedmim letom.

1. K spovedi bom šel prav mnogokrat in vselej, kadar mi bo spovednik privolil, bom pristopil k sv. obhajilu.

2. Posvečeval bom praznik.

3. Moja prijatelja bosta Jezus in Marija.

4. Četudi smrt, grehov pa ne.

Te sklepe je večkrat ponovil; bili so mu vodniki njegovega delovanja do konca življenja.

Ako bi bil med čitatelji tega življenja kdo, ki še ni opravil prvega svetega obhajila, mu prav toplo priporočim, naj si izbere zgled mladeniča Domenika. Priporočam pa z vso gorečnostjo očetom in materam in vsem, ki imajo delovati z mladino, naj to pobožno opravilo smatrajo za največjo važnost. Bodite prepričani, da je prvo sveto obhajilo podlaga vsemu življenju. Jako čudno bi bilo, ko bi se našel kak, ki je dobro opravil prvo sveto obhajilo in potem ne bi živel lepo, čednostno življenje. Mi najdemo na tisoče mladeničev, ki ne delajo drugega, kakor žalost svojim starišem. Ako se hočemo prepričati, kaj je temu vzrok, bomo našli, da je temu kriva slaba priprava na prvo sveto obhajilo. Bolje je prvo sv. obhajilo odložiti in ga sploh ne opraviti, kakor nevredno opraviti.

Marijanske cvetke:

Sv. Bernard je imenoval Marijo „roparico src“. Da bi bolj živo pokazal svojo ljubezen, je večkrat vprašal: „Ali ni res, da si mi oropala srce?“

O. Martinez, iz družbe Jezusove, katerega je ljubezen do Marije zamaknila v nebesa, da je zrl, kako slovesno ondi obhajajo praznik Marije Device, je rekel: „Hotel bi imeti srca vseh angeljev in svetnikov, da bi ljubil Marijo, kakor jo ljubijo oni; hotel bi imeti življenje vseh ljudi, da bi vse preživel v ljubezni do Marije Device.“

Tomaž Kempčan je vedno molil Češčenomarijo. Kadar je šel mimo podobe Marije Device, jo je vsikdar pozdravil češčena Marija. Nikdar ni vstopil, nikdar izšel iz sobe, da ne bi rekel češčena Marija.

In kaj boš storil ti v mesecu majniku nebeški Kraljici?

Dečki lahko pozabijo, kar so rekli in kar se jim je reklo, toda nikdar ne bodo pozabili, kar so storili in kar se jim je storilo. *Monfat.*

Dobra vzgoja je najboljši zaklad, dober vzgojitelj največji dobrotnik, največji umetnik, največji učenjak. *Campagne.*

Odpustki sal. sotrudnikov v mesecu maju.

Vsak salezijanski sotrudnik in sotrudnica po dobro opravljeni spovedi in sv. obhajilu, more zadobiti popolen odpustek:

Na god sv. Filipa in Jakoba (1. maja) — na praznik varstva svetega Jožefa (6. maja) — na praznik Marije Pomočnice (24. maja).

Razun teh odpustkov lahko zadobi popolen odpustek: enkrat v mesecu, kadar si sam izbere. — Tisti dan, ko naredi vajo srečne smrti. — Enkrat v mesecu, kadar se udeleži salezijanskega shoda. — Dne 24. v mesecu, če se udeleži v salezijanski kapelici sv. maše z blagoslovom ali blagoslova z Najsvetejšim zvečer. — Nadalje postane deležen vseh popolnih in nepopolnih odpustkov rimskih postaj, Porcijunkule, Jeruzalema in sv. Jakoba v Kompostelu vselej kadar moli pet očenašev, češčenamarij in čast bodi za blagostanje krščanstva in en očenaš, češčenamarijo, čast bodi ... po namenu sv. očeta.